

Sygn. akt V CSK 581/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa D. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w O.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 240 (dwieście czterdzieści) zł kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarżący uzasadniał wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania koniecznością dokonania wykładni art. 23 i 24 k.c., a w szczególności potrzebą sprecyzowania treści bezprawności, jako przesłanki ochrony dóbr osobistych, oraz oczywistą zasadnością skargi.

Jeśli chodzi o przesłankę bezprawności, to w sprawie jest bezsporne, że do rozpoznania wniosku o zastosowanie aresztu wobec skarżącego doszło, wbrew obowiązkowi przewidzianemu w art. 350 § 1 k.p.k., bez wydania pisemnego zarządzenia prezesa sądu o wyznaczeniu składu sędziowskiego. Naruszenie tego przepisu procedury było więc oczywiste. Bezprawność działania nie jest jednak samoistną podstawą odpowiedzialności cywilnej z ochrony dóbr osobistych. Pomiędzy bezprawnym działaniem (zaniechaniem) a doznany uszkodzeniem w tych dobrach musi bowiem zachodzić normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Takiego związku w rozpoznawanej sprawie brak. Jak bowiem jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie (por. uchwała SN z dnia 17 listopada 2005 r., I KZP 43/05, czy wyrok z dnia 17 maja 2011 r., V KK 322/11), oraz w doktrynie, brak zarządzenia o wyznaczeniu składu sądu nie stanowi bezwzględnej przesłanki odwoławczej, jeżeli tylko sąd ten orzekał w składzie przewidzianym w ustawie dla danej kategorii spraw rozpoznawanych w danym sądzie. Sytuacja taka, aczkolwiek stanowiąca bez wątpienia uchybienie proceduralne, nie może być bowiem kwalifikowana jako nienależyte obsadzenie sądu w rozumieniu art. 431 pkt 2 k.p.k. W konsekwencji należy przyjąć, że uchybienie to nie pozostawało w związku z orzeczeniem wobec powoda aresztu tymczasowego, a tylko to orzeczenie mogło prowadzić do nieusprawiedliwionego naruszenia jego dóbr osobistych. W tym stanie rzeczy nie ma potrzeby dokonywania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 23 i 24 k.c., a tym bardziej brak jest podstaw do zakwalifikowania skargi kasacyjnej jako oczywiście uzasadnionej. Dlatego należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania i obciążyć skarżącego kosztami zastępstwa prawnego na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c.).